

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **VCES, a. s.**, se sídlem Na Harfě 246/3, Praha 9, zastoupena JUDr. Vladimírem Ambruzem, advokátem se sídlem Kateřinská 40, Praha 2, proti žalovanému: **Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu**, se sídlem Štěpánská 28, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 8. 2008, č. j. 10 Ca 138/2006 – 97,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se v původním řízení žalobkyně - společnost VCES, a. s. domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 8. 2008, č. j. 10 Ca 138/2006 – 97, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze (dále také „městský soud“) napadeným rozsudkem ze dne 20. 8. 2008, č. j. 10 Ca 138/2006 – 97, zamítl žalobu společnosti VCES, a. s., kterou se domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu (dále též „finanční ředitelství“) ze dne 3. 4. 2006, č. j. FŘ-5300/13/06, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti platebnímu výměru Finančního úřadu pro Prahu 9 ze dne 18. 1. 2005, č. j. 7421/05/009512/5204, kterým byla žalobkyni vyměřena za zdaňovací období březen 2004 daň z přidané hodnoty – nadměrný odpočet ve výši 6 906 438 Kč, oproti jí původně v daňovém přiznání uplatňovanému nadměrnému odpočtu ve výši 7 118 425 Kč.

Městský soud došel k závěru, že žalobkyně neunesla důkazní břemeno, které na ní vázlo ohledně prokázání předmětu a rozsahu konkrétních přijatých plnění. Neuznání nároku na odpočet daně primárně nevycházelo z neprokázání přijetí částečných plnění od subdodavatelů dodavatele žalobkyně a ani jí nebylo k tíži. Městský soud nepřisvědčil ani námitce o nesprávném hodnocení důkazů žalovaným a o vadách v řízení před správními orgány. Z rozhodnutí žalovaného je dostatečně zřejmé, že v předmětné věci byly provedeny veškeré možné důkazní prostředky a byly rovněž zevrubně hodnoceny. Nemohla proto obstát námitka, že nebyly úplně zjištěny skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daňové povinnosti ve smyslu ustanovení § 31 odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“). Je tomu tak i proto, že správní orgán musel nutně vycházet především z toho, co tvrdila žalobkyně a jaké k těmto tvrzením předložila důkazní prostředky. Městský soud neshledal opodstatněnou rovněž námitku, že řízení bylo neúměrně prodlužováno, tj. že nebyl dodržen pokyn D-144 a že žalobkyni nebyly sděleny konkrétní pochybnosti stran jí uplatňovaného nároku na odpočet daně. Městský soud posléze nespatořoval vadu v řízení ani v tom, že správce daně neprovedl výslech žalobkyní navržených svědků – pracovníků dožádaného správce daně (Finančního úřadu v Náchodě) V. a C. V řízení před správními orgány

tak nedošlo k procesnímu pochybení a zkrácení žalobkyně na jejích právech tak, že by to mohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé.

Proti tomuto rozsudku městského soudu podala žalobkyně jako stěžovatelka (dále již jen jako „stěžovatelka“) kasační stížnost, a to prostřednictvím svého zástupce JUDr. Vladimíra Ambruze, advokáta, kterou opřela o důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

Stěžovatelka v kasační stížnosti výslovně uvedla (čl. III.), že důvody tohoto mimořádného opravného prostředku budou blíže rozvedeny až k výzvě soudu podle ustanovení § 106 odst. 3 s. ř. s. a že rozsudek napadá v celém rozsahu. Současně vznesla požadavek na zaplacení náhrady nákladů řízení o kasační stížnosti, sestávající se z částky 6300 Kč (převzetí a příprava zastoupení, další porada s klientem, písemné podání ve věci samé, kde jeden úkon činí částku 2100 Kč), z částky 900 Kč (3 režijní paušály, kde jeden režijní paušál činí částku 300 Kč), z částky 1368 Kč, která odpovídá příslušné sazbě daně z přidané hodnoty, vypočtené z odměny za zastupování, tj. celkem částky 8568 Kč a soudního poplatku.

Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 12. 11. 2008, č. j. 10 Ca 138/2006 – 129, které bylo zástupci stěžovatelky JUDr. Vladimíru Ambruzovi, advokátovi doručeno dne 13. 11. 2008, byla stěžovatelka vyzvána, aby písemně ve lhůtě 1 měsíce ode dne doručení tohoto usnesení odstranila nedostatky podané kasační stížnosti, tj. aby podle § 106 s. ř. s. uvedla v jakém rozsahu a z jakých důvodů (skutkových a právních) je rozhodnutí soudu napadáno (§ 106 odst. 3 s. ř. s.) a toto doplnění kasační stížnosti zaslala soudu ve trojím vyhotovení tak, aby mohlo být zasláno i dalším účastníkům řízení (§ 37 odst. 3 s. ř. s.). Stěžovatelka byla současně ve výzvě poučena, že nebude-li kasační stížnost ve stanovené lhůtě doplněna a její vady odstraněny, může soud rozhodnout o odmítnutí kasační stížnosti (§ 37 odst. 5 a § 108 s. ř. s.).

Podle ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s., kromě obecných náležitostí podání, musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, údaj o tom, kdy mu rozhodnutí bylo doručeno. Ustanovení § 37 platí obdobně.

Podle ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s., kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí, a bylo-li vydáno opravné usnesení, běží tato lhůta znovu od doručení tohoto usnesení. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Podle ustanovení § 106 odst. 3 s. ř. s., nemá-li kasační stížnost všechny náležitosti již při jejím podání, musí být tyto náležitosti doplněny ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení, kterým byl stěžovatel vyzván k doplnění podání. Jen v této lhůtě může stěžovatel rozšířit kasační stížnost na výroky dosud nenapadené a rozšířit její důvody. Tuto lhůtu může soud na včasnou žádost stěžovatele z vážných důvodů prodloužit, nejdéle však o další měsíc.

Řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispozitivní a stěžovatel má přitom, mimo jiné, povinnost označit rozsah napadení rozhodnutí krajského soudu (Městského soudu v Praze); takovým rozsahem a důvody kasační stížnosti se zákonem stanovenými výjimkami je pak Nejvyšší správní soud vázán (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.). Na rozdíl od řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, kdy ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s. výslovně uvádí, že rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body, lze jen ve lhůtě pro podání žaloby, v řízení o kasační stížnosti soudní řád správní takovou koncentraci řízení nezakotvuje. O rozšíření kasační stížnosti na výroky dosud nenapadené a rozšíření důvodů kasační stížnosti se hovoří pouze v ustanovení § 106 odst. 3 s. ř. s., a to v souvislosti s výzvou soudu k doplnění náležitostí kasační stížnosti v jednoměsíční lhůtě. Tato jednoměsíční lhůta má zákonem jednoznačně stanovený počátek, a to okamžikem doručení usnesení, kterým

byl stěžovatel vyzván k doplnění podání; pokud taková výzva nebyla vůči stěžovateli soudem učiněna, nelze na danou věc aplikovat ustanovení § 106 odst. 3 věta druhá s. ř. s., podle kterého může stěžovatel rozšířit kasační stížnost na výroky dosud nenapadené a rozšířit její důvody jen v této lhůtě. Pokud je však stěžovatel vyzván k doplnění náležitostí kasační stížnosti postupem podle ustanovení § 106 odst. 3 s. ř. s., může rozšířit kasační stížnost na výroky dosud nenapadené a rozšířit její důvody jen ve lhůtě jednoho měsíce v tomto ustanovení uvedené, nebyla-li na včasnou žádost stěžovatele tato lhůta prodloužena soudem. Soudní řád správní tedy zakotvuje koncentraci řízení pouze pro případ, kdy je stěžovatel vyzván k doplnění kasační stížnosti postupem podle ustanovení § 106 odst. 3 s. ř. s. a soud již proto nemůže přihlížet ke stížnostním námitkám uplatněným po uplynutí lhůty podle § 106 odst. 3 s. ř. s. (srov. nález Ústavního soudu ze dne 31. 1. 2006, sp. zn. I. ÚS 390/05, a nález Ústavního soudu ze dne 14. 3. 2007, sp. zn. II. ÚS 136/06).

Stěžovatelka v této věci podala kasační stížnost proti rozsudku městského soudu, aniž v ní, v rozporu s ustanovením § 106 odst. 1 s. ř. s., uvedla konkrétní rozsah a důvody (skutkové a právní), pro které je rozhodnutí městského soudu napadáno. Tato blanketní kasační stížnost byla v uvedené podobě neprojednatelná, a to právě s ohledem na dispoziční zásadu, protože Nejvyšší správní soud je, se zákonem stanovenými výjimkami, vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.). Městský soud proto v souladu s ustanovením § 106 odst. 3 s. ř. s. vyzval stěžovatelku usnesením ze dne 12. 11. 2008, aby ve lhůtě 1 měsíce ode dne doručení tohoto usnesení odstranila nedostatky kasační stížnosti ze dne 7. 11. 2008 a zaslala soudu tři stejnopisy doplnění tohoto mimořádného opravného prostředku, v němž bude uvedeno, v jakém rozsahu a z jakých důvodů (skutkových i právních) rozsudek městského soudu napadá. Současně byla stěžovatelka upozorněna na to, že nebude-li kasační stížnost ve stanovené lhůtě řádně doplněna, bude řízení o kasační stížnosti odmítnuto. Jelikož toto usnesení bylo doručeno zástupci stěžovatelky dne 13. 11. 2008, měla stěžovatelka v důsledku koncentrace řízení možnost, ale současně i povinnost, uvést rozsah napadení rozsudku městského soudu a důvody, z jakých tento rozsudek napadá, nejpozději do 15. 12. 2008. Jen v této lhůtě totiž mohla stěžovatelka účinně rozšířit kasační stížnost na výroky nenapadené a po skutkové a právní stránce rozvést důvody kasační stížnosti. Pokud tedy stěžovatelka na požadavek městského soudu vůbec nereagovala a kasační stížnost o konkrétní rozsah napadení rozsudku městského soudu a o důvody (skutkové a právní), pro které tento rozsudek napadá, nerozvedla, došlo k marnému uplynutí lhůty, ve které mohla být podaná kasační stížnost v souladu se zákonem doplněna.

Otázkou nezbytnosti doplnění skutkových a právních důvodů, pro které je podávána kasační stížnost, se Nejvyšší správní soud zabýval již dříve. Např. v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2003, č. j. 2 Ads 29/2003 – 40, které bylo uveřejněno pod č. 6/2003 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, tento soud judikoval, že „pokud stěžovatel v kasační stížnosti neuvede, v jakém rozsahu a z jakých důvodů napadá rozhodnutí, proti němuž kasační stížnost směřuje (§ 106 odst. 1 s. ř. s.), a tyto vady k výzvě soudu nebyly odstraněny, nelze v řízení pokračovat a soud kasační stížnost odmítne [§ 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]“.

Jelikož podaná kasační stížnost směřující do obou výroků napadeného rozsudku městského soudu ze dne 20. 8. 2008, č. j. 10 Ca 138/2006 – 97, neobsahovala nejpozději ke dni 15. 12. 2008 k včas uplatněným důvodům (§ 103 odst. 1 písm. a), b) s. ř. s.) žádnou skutkovou a právní argumentaci, nemohl ji Nejvyšší správní soud pro nečinnost stěžovatelky projednat. Nejvyššímu správnímu soudu tedy nezbylo, než aby kasační stížnost proti tomuto rozsudku městského soudu odmítl podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., za použití ustanovení § 120 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., za použití ustanovení § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. ledna 2009

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu